

Hvordan bli interessert i stein og mineraler

av Asbjørn Johansen

I min barndoms gate i Bergen, bodde de alle sammen; Piddien, Jøggen, Tyggen, Addien og hva de nå het alle sammen. Året var omkring 1950.

Tyggen var den eldste av oss og det var han som bestemte over oss andre. Vi måtte gjøre som Tyggen bestemte. Nesten hver søndag bestemte han at vi skulle gå på Museum. Der var det gratis så der gikk vi gjerne. Noen bommet penger hjemme til trikken, og resten smet seg. Det var greit sånn. Museet var for oss først og fremst det vi kalte «Dyremuseet», Museet med verdens største dør. Og så var den alltid lukket. Det var Tyggen sitt privilegium å

åpne døren. Det var forresten bare han som nådde opp til dørhåndtaket.

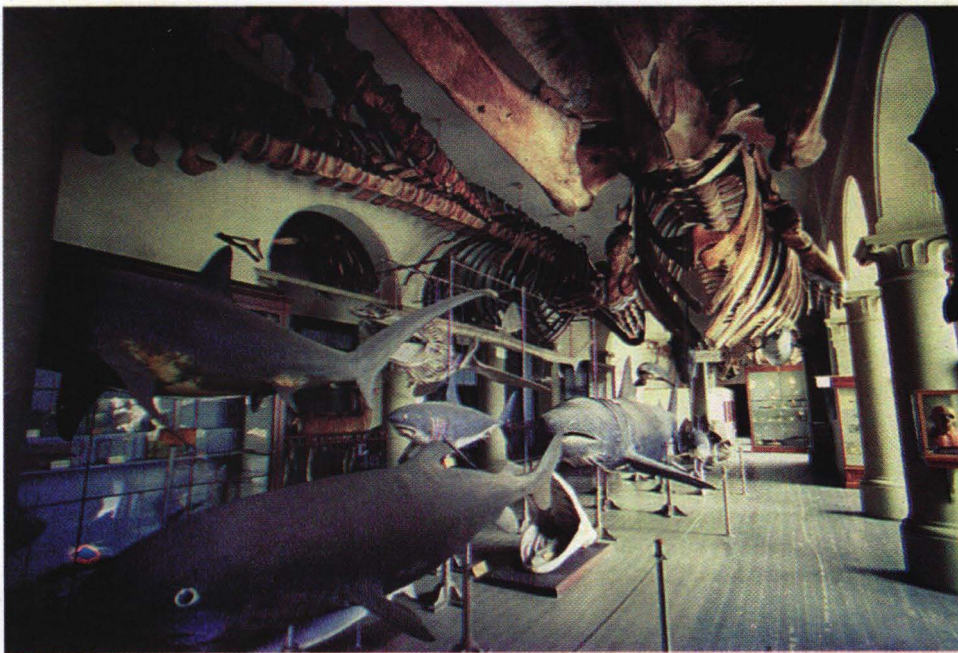
Det var alltid høytidelig å gå på museet. Vi tok alltid av oss luen når vi gikk inn. Og så var det alltid vakter som med et vaksomt, strengt blick gransket hver og en av oss nøye når vi kom. Ble vi godtatt som gode museumsbesøkende, eller ble vi hevet ut med en gang?. Tyggen hadde fortalt oss at vi måtte stramme oss opp før vi gikk inn, slik at vi ikke ble hevet ut igjen.

Vi måtte aldri snakke høyt på museet, kun hvisking var tillatt, ellers ville vaktene komme og hive oss ut. Det hadde Piddien fortalt

oss. Piddien var den gløggeste av oss og vi trodde alltid på det Piddien fortalte. Nei på Museet var det ikke rom for høylydt begeistring. Kun lavmålte gisp kunne til nød godtaes så lenge vaktene ikke så oss.. Når vi hørte vaktmannens avmålte og høylytt knirkende skritt rundt hjørnet ble det stille blant oss gutter. Hadde han oss i kikerten, sto han klar til å hive oss ut? Forran hvert hjørne på museet tittet vi alltid frem for å se om der satt en vakt på lur. Det gjorde det ofte. Det var alltid fullt av vakter på museet. Vi ble aldri noen-sinne hevet ut.

Dyremuseet i andre etasjen var det vi alltid be-

søkte først. Vi så alltid først på skjellettene utenfor inngangen. Var de slik vi så ut inni! Gorillaen innenfor inngangen var også gjenstand for stor oppmerksomhet. Ante vi en sammenheng, var det så at vi stammet fra apene? Og så var det alltid

Hvalsalen - utstillinger fra århundreskiftet.

diskusjon om det hadde det kommet noen nye dyr til siden sist? Vi fant aldri noen nye dyr, men det var like spennende for det. Den store hvalsalen med skjelettet av en blåhval hengende i taket var det største. Vi målte alltid ut med skritt hvor lang hvalen var, men ble aldri enige om lengden, som etter sigende skulle være 24 m. Det var forresten her at vaktens skritt ga best gjengyd. Ormer og slanger gikk vi alltid hurtig forbi. Ble man bitt av en huggorm blidde man død, Det hadde Piddien fortalt oss. Man skulle tro på det man hadde hørt. Løver og tigre tok vi alltid en nærmere titt på. De levde jo i Afrika og det var jo så langt borte, så de var ikke så farlige.

1. etasje med steiner og mineraler var det mest spennende. Her var det en ekte gullklump på 100 kg (minst) som ble betraktet inngående hver gang. Gull var alltid gjenstand for stor beundring og vi snakket alltid om å finne gull et eller annet sted i skogen. Og så var det fullt av andre spennende og fargerike steiner. Steiner som var både gule og blå, grønne og rosa. Vi drømte alltid om å finne noe lignende. Men det mest spennende av alt var de selvlysende steiner. Her kunne du stå for deg selv bak et forheng slå av og på en lysbryter og se på selvlysende steiner. Det var spennende det for oss gutter. Her

var det alltid kø, en kø som ble rangert forskjellige kriterier, som varierte fra gang til gang. Det var et privilegium å få titte først. Det var nok i denne «Stein»-avdelingen av grunnlaget ble lagt for senere medlemskap i BOG

Og så var det alltid så mange spennende kroker og kriker på «Steinmuseet». Her ble du tatt med frem og tilbake mellom reoler og til høyre og venstre rundt hjørner, slik at du til slutt ikke visste hvor du var, men merkelig nok fant vi utgangen hver gang. Når vi kom ut av museet var vi alle litt lettet. Vi hadde kommet oss levende ut fra Museet denne gangen også.